

Kjerringa med staven
högt oppi Hakadalen
åtte potter römme, fire märker smör
det kinna Kari, Ola hadde för
Kjerringa med staven.

Kjerringa med kjeppen
hoppa over bekken
så datt á uti, så vart á blaut
så gikk á hematt, så kokt á graut
Kjerringa med kjeppen.

Kjerringa med sleiva
satt högt oppi kleiva
så vart á vari tröllane der
jaggu var det kärer för i väla her
Kjerringa med sleiva.

Kjerringa med turua
satt högt oppi furua
så kom ein hara hoppenes forbi
han sa, sitter du der oppi
Kjerringa med turua.

Kjerringa ho stridde
så kom ein kar og fridde
vil du vära kjerring, skal je vära mann
vil du koke kaffe, skal je bära vann
Kjerringa ho stridde.

Norske **folkeeventyr** har adoptert mange innslag fra svedjefinnene.
P.Chr. Asbjörnsen hadde hört mange eventyr og sagn fra Nordmarka
og Solör för han dro ut på sin stipendiereise i 1851. Han skriver; "De

dybe skovegne med tilstödende sätermarker og fjellvidder afgav en
gunstig jordbund for folkedigtningens trivsel og blomstren". Det har
värt hevdet at språkforskjell og fiendskap har forhindret spredningen
av eventyr, men jeg kan ikke finne noe som kan tyde på at dette er
riktig. I alle fall er den litteräre overgangen fra Finnskogen til
"Norge" innlysende og påvisbar. Det kan her bare nevnes noen
spredte eksempler: "Soria Moria" er finsk og betyr stor mur, som
betegnelse for kongens slott i motsetning til den vesle tömmerstua
för menigmann. "Askeladden" er formet av verbet askeldama –
askeldad(a)en, som betyr å vandre hit og dit steg for steg;
„Emäntimäisen saanut; Vaimo vieras, kun Venakko, - Ei sano Emon
sanoja, - Käy ei äitin askelilla, - Virkko viesahan sanoja, - Käyppi
armon askelilla" (Kaukonen 1984 I, 63) Stemorsmåten; Fruen
fremmed som fanget, Sier ikke en moders ord, Går ikke med en
moder steg, Yttrer en fremmeds ord, Går med vaklende steg.
"Tyrihans" er Too(be)r-Ants overmodige / prektige Ants/Hans.
Eventyret om reven som gjeter; deg vil jeg ha som gjeter, sa
kjerringa etter å ha hört reven lokke: "Dill – dall – holom" reven ville
lokke dyra til seg med jegerens tradisjonelle lokking på viltet: I dul –
dulom – dulom – idulle, i hul – hulom – hulom – i hulle. Smörbukk
som skulle gå ut å se hva hunden "Gulltann" gjør for, han var kan
hende en finnskoging, som var vant med hundnavnet Gultan som
betyr den kjäreste (hunden). „Metsän kultanen kuningas" (Kaukonen
1984 II, 344). När barma eller, benyttes ofte "elle melle" som er;
„ellän vielä" om ikke en til. „Ellin velli; Elli keitti vellii – Omalla
kapustallansa, - Omist' otrajauhoistansa; - Velli kaatu karsinahan, -
Ellin lapset lakkimahan, - Elli itse itkemähän, - Muu pere
murajamahan" (Kaukonen 1984 I, 224). Elli's velling; Elli kokte
velling – med egne redskap – uten eget byggmjöl – vellingtrauget
veltet – Elli's barn begynte å slikke – Elli begynte å gräte – resten av
familien brummet. Akka bakka bunkarakka etla metla sjong dong fili
fong isa bisa topp; er "Ukko hakka puunkarakka etäällä mettä" -
Gubben hugger trekrakan sør i skogen. Ellinga vellinga
vaterlandsgutten - "Ellän vielä vattiansukka" hvorfor ikke en tove